

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně: **T. H. L.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 8. 2022, č. j. MV-134037-4/SO-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 26. 8. 2022, č. j. MV-134037-4/SO-2022, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 6. 2022, č. j. OAM-6695-15/PP-2022, se zrušuje.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladu řízení ve výši 12 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. se žalobkyně domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované ze dne 26. 8. 2022, č. j. MV-134037-4/SO-2022 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 8. 6. 2022, č. j. OAM-6695-15/PP-2022 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto bylo potvrzeno. Výrokem I prvoinstančního rozhodnutí byla podle § 87e odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žalobkynina žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území ČR, neboť žalobkyně podala žádost v rozporu s podmínkami dle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Výrokem II prvoinstančního rozhodnutí byla žalobkyni stanovena lhůta k vycestování z území ČR podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců v délce 35 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
2. Dne 16. 5. 2022 podala žalobkyně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území ČR podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Podanou žádost žalobkyně odůvodnila tím, že je matkou nezletilé dcery T. T. H.. V řízení před správním orgánem prvního stupně žalobkyně navrhla v podání ze dne 2. 6. 2022 k důkazu svůj výslech a výslech svých dětí k prokázání tvrzení, že žije se svými dvěma dětmi, které jsou občany ČR, ve společné domácnosti a skutečně o ně pečuje.
3. Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkynina žádost zamítnuta, neboť žalobkyně žádost nepodala v žádné lhůtě dle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně vyšel z toho, že žalobkyně podala svou žádost dne 16. 5. 2022, na území ČR přicestovala dne 14. 8. 2020, o státním občanství svých dětí se dozvěděla nejpozději dne 18. 6. 2021 a na území ČR oprávněně pobývala naposled dne 12. 11. 2020. Správní orgán prvního stupně neprovedl důkazy navržené žalobkyní, neboť byla zjištěna skutečnost znemožňující vyhovění žádosti podle § 51 odst. 3 správního řádu.
4. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí ztotožnila se správním orgánem prvního stupně. K námitkám žalobkyně uvedla, že žalobkyni muselo být nepochybně známo, že její děti usilují o státní občanství ČR, jelikož alespoň v případě dcery musela jako její zákonná zástupkyně podepsat žádost o udělení občanství a přiložit svůj rodný list. Žalovaná neshledala, že by napadené rozhodnutí bylo nepřiměřené z hlediska jeho dopadů na soukromý a rodinný život žalobkyně. Žalobkynin diskomfort při realizaci styku s její dcerou a synem nebyl relevantním důvodem pro změnu prvoinstančního rozhodnutí. Nároky na posouzení přiměřenosti rozhodnutí u neudělení povolení k přechodnému pobytu jsou nižší než u rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. Důsledkem napadeného rozhodnutí nebyl zákaz dalšího pobytu žalobkyně na území ČR. Žalobkyně může za splnění podmínek dle zákona o pobytu cizinců podat žádost o jiné pobytové oprávnění, na jehož základě by mohla realizovat soukromý a rodinný život na území ČR.

II.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Žaloba

5. Žalobkyně tvrdila, že se na ni nevztahuje žádná z podmínek dle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Rodinným příslušníkem občana EU byla žalobkyně již před svým vstupem na území ČR dne 14. 8. 2020. Děti žalobkyně s ní přicestovaly do ČR nikoliv jako občané ČR, nýbrž jako občané Vietnamské socialistické republiky. Děti žalobkyně o udělení občanství ČR nikdy nežádaly a žalobkyně žádnou jejich žádost nepodepisovala. Děti žádaly o ověření, zda jsou občany ČR na základě vietnamského rozsudku o určení otcovství, a veškeré záležitosti týkající se státního občanství dětí žalobkyně obstarával jejich otec bez vědomí žalobkyně. O tom, že jsou její děti občané EU, se žalobkyně dozvěděla až dne 18. 6. 2021, kdy bylo na základě rozsudku Nejvyššího soudu osvědčeno jejich státní občanství. Státní občanství dětí žalobkyně bylo osvědčeno až deset měsíců po jejím vstupu na území, proto objektivně nemohla podat žádost o přechodný pobyt do tří měsíců od vstupu na území. Bylo by proti smyslu zákona i čl. 8 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES (dále jen „směrnice“), aby cizinec nemohl získat povolení k přechodnému pobytu jen proto, že české občanství jeho dětí bylo zjištěno až po uplynutí zákonných lhůt. Ustanovení § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců neodvozuje počátek běhu lhůty pro podání žádosti o okamžiku, kdy se cizinec dozví, že je rodinným příslušníkem občana EU.
6. Žalobkyně nechtěla získat jiné pobytové oprávnění. Za účelem podání žádosti by musela vycestovat do Vietnamu a navíc žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení jiného pobytového oprávnění kromě zaměstnanecké karty, o níž nelze požádat.
7. Žalobkyně o své děti skutečně pečuje. Pokud by žalobkyně měla opustit území ČR, musely by s žalobkyní odcestovat i její děti, které jsou na ní závislé. Tím by došlo k nepřiměřenému zásahu do jejich rodinného a soukromého života a navíc do práva dětí na volný pohyb a pobyt na území EU. Nezletilá dcera žalobkyně zde chodí do školy a v ČR se o ni nemá kdo postarat. Došlo by tak k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a do práva volného pohybu a pobytu osob, jež svědčilo žalobkyniným dětem podle čl. 35 směrnice; rovněž by bylo zasaženo do práva žalobkyniny dcery dle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Žalovaná se vůbec nezabývala dopady napadeného rozhodnutí do života žalobkyniny dcery, nezohlednila ani její nejlepší zájem dle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.
8. Nepřezkoumatelným byl názor žalované, že žalobkyni muselo být známo, že její děti usilují o státní občanství v ČR, neboť alespoň v případě dcery žalobkyně musela žádost podepsat a přiložit svůj rodný list, protože žalovaná neuvedla, z jakých podkladů tento závěr dovodila.
9. Žalobkyně navrhla, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí prvoinstanční a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

10. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě shrnula dosavadní průběh správního řízení a správní řízení předchozí. Uvedla, že žalobkynina žádost nemohla být meritorně projednána, neboť žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu požádala v rozporu s § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně se o tom, že její děti jsou občané ČR, dozvěděla okolo dne 18. 6. 2021, žádost však podala až dne 16. 5. 2022. Tříměsíční lhůta pro podání žádosti tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

marně uplynula. Nelze tvrdit, že by se na žalobkyni tato tříměsíční lhůta nevztahovala. Cizinec žádající o povolení k přechodnému pobytu musí některou z lhůt dle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců splnit. Napadeným rozhodnutím nebyl znemožněn další pobyt žalobkyně na území ČR a žalobkyně si může podat žádost o příslušné pobytové oprávnění. Na území ČR pobývá otec žalobkyniny nezletilé dcery, který má stejná rodičovská práva jako žalobkyně. Nezletilá dcera i její otec jsou občané ČR.

11. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

12. Soud o žalobě rozhodoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť s takovým postupem oba účastníci řízení výslovně souhlasili (žalobkyně v podání ze dne 3. 10. 2022, žalovaná ve vyjádření k žalobě).
13. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, přičemž neshledal žádné vady napadeného rozhodnutí, k nimž by byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti.
14. S ohledem na odůvodnění napadeného i prvoinstančního rozhodnutí a argumentaci žalované ve vyjádření k žalobě stran jiných, časově předcházejících, řízení o žádostech žalobkyně soud předepisuje, že tato řízení nemohla mít vliv na posouzení důvodnosti žaloby. Předmětem soudního řízení správního byl totiž přezkum zákonnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek včetně řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, jež bylo zahájeno podáním žádosti žalobkyně dne 16. 5. 2022.
15. Žaloba je důvodná.
16. Mezi účastníky řízení panuje spor o dvou otázkách. Jednak zda se na žalobkyni vztahovala některá z lhůt podle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců, v jejímž průběhu byla žalobkyně povinna podat žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, a jednak zda bylo napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvoinstančním přiměřené z hlediska jejich dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně.

Lhůta pro podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu občana EU

17. Okruh žalobních námitek stran absence povinnosti žalobkyně podat žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu občana EU v některé z lhůt dle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců soud neshledal důvodným.
18. Podle § 87e odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců „[m]inisterstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel o vydání povolení k přechodnému pobytu žádá v rozporu s podmínkami uvedenými v § 87b odst. 2.“
19. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[r]odinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.“
20. Podle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[o] vydání povolení k přechodnému pobytu je

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

rodinný příslušník občana Evropské unie uvedený v odstavci 1 povinen požádat ministerstvo ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území. Cizinec, který se stane rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 nebo 2 v průběhu pobytu na území, je povinen požádat o vydání povolení k přechodnému pobytu ve lhůtě do 3 měsíců ode dne, kdy se stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 nebo 2, a cizinec s jiným oprávněním k pobytu, do 3 měsíců ode dne uplynutí platnosti tohoto oprávnění.“

21. Mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že žalobkyně podala svou žádost dne 16. 5. 2022, že žalobkyně byla rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a zákona o pobytu cizinců [konkrétně byla matkou nezletilé občanky ČR T. T. H. (dále jen „dcera“)], ani o tom, že žalobkyně vstoupila na území ČR dne 14. 8. 2020. Žalobkyně na str. 3 žaloby potvrdila, že se českém občanství dcery dozvěděla dne 18. 6. 2021. Žalobkyně v žalobě nespороvala, že její poslední platné pobytové oprávnění zaniklo dne 12. 11. 2020. Skutečnost, kdy dcera žalobkyně nabyla české občanství, nebyla zjišťována, nicméně žalobkyně tvrdila v žalobě, že občanství dcery bylo osvědčeno až v důsledku určení otcovství k dceři vietnamským soudem.
22. Pokud by tedy byl § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců vykládán čistě gramaticky, žalobkyně by podala svou žádost po uplynutí lhůty, neboť již v době jejího vstupu na území dcera byla občankou ČR. Takový formalistický výklad ustanovení § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců však nemůže obstát, protože by žalobkyni, vzhledem k naprosto specifickým skutečnostem její věci, znemožnil žádost podat. Zákonodárce totiž nepočítal s tím, že by občanství vazební osoby žadatele mohlo být právně sporné, nicméně život přináší mnohem pestřejší realitu, než si člověk většinou dokáže představit.
23. „Ustálená judikatura Ústavního soudu opakovaně zdůrazňuje, že neudržitelným momentem používání práva je jeho aplikace vycházející pouze z jazykového výkladu; jazykový výklad představuje toliko prvotní přiblížení se k aplikované právní normě, je východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu, k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad *e ratione legis* atd. (nálezn Pl. ÚS 33/97 ze dne 17. 12. 1997; nálezn sp. zn. Pl. ÚS 87/06 ze dne 12. 9. 2007, bod 31; či nálezn sp. zn. IV. ÚS 2427/12 ze dne 1. 2. 2013). Princip zapojení více výkladových metod platí obecně (viz např. nálezn sp. zn. II. ÚS 3040/16 ze dne 18. 12. 2018, bod 21). I doktrína upozorňuje na nutnost neomezit se pouze na výklad jazykový. Zdůrazňuje, že jazykový výklad je „prvním krokem při interpretaci právního předpisu“ a „sám o sobě nemůže vést ke konečnému interpretačnímu závěru“ (Melzer, F.: *Metodologie nalézání práva. Úvod do právní argumentace*. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 110)“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2022, č. j. 10 Afs 116/2021-45, bod 15). V posuzované věci se žalobkyně, pobývajíc na území bez pobytového oprávnění, dozvěděla o dceřině občanství podle svých vlastních tvrzení dne 18. 6. 2021. Jelikož § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců nespojuje počátek běhu lhůty pro podání žádosti s okamžikem, kdy se cizinec dozví o občanství své vazební osoby na území, je nutno aplikovat jeho teleologický a systematický výklad.
24. Z § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že úmyslem zákonodárce bylo časově limitovat podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu občana EU, protože zákonodárce stanovil, že žádost musí být podána v omezené lhůtě tří měsíců, nikoli v časově neomezeném období. Z toho vyplývá, že § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců musí být vykládán tak, aby skutkové okolnosti každého cizince bylo možno podřadit pod takto stanovenou lhůtu. Systematickým výkladem ustanovení § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců s přihlédnutím k principu rovnosti v právech dle čl. 1 Listiny základních

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

práv a svobod soud dospěl k tomu, že i na cizince, který se v průběhu svého pobytu na území ČR dozví o, dosud sporném, občanství své vazební osoby na území, je třeba vztáhnout lhůtu pro podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu občana EU. Jinak řečeno jednotlivé okamžiky, od nichž § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců odvozuje počátek běhu lhůty pro podání žádosti, je třeba interpretovat tak, aby na pokud možno každý případ podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU dopadla lhůta tří měsíců, v jejímž rámci je cizinec povinen podat takovou žádost. Pokud by na určitou skupinu cizinců tato povinnost nedopadla a žádná tříměsíční lhůta pro podání žádosti o povolení k pobytu by se na ně nevztahovala, byl by narušen princip rovnosti v právech dle čl. 1 Listiny základních práv a svobod. V takovém případě by totiž musela být žádost žadatele zamítnuta bez dalšího, protože podle § 87e odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců *nepodal žádost v souladu s podmínkami uvedenými v § 87b odst. 2*. Žadatel by v případě sporného občanství své vazební osoby na území nebyl schopen dodržet lhůtu k podání žádosti, ač by svá práva bděle spravoval a řádně plnil veškeré povinnosti. Jinými slovy, žadatel by neměl reálně žádnou možnost včasnou žádost, která je jednou z podmínek procesního úspěchu, podat. Proto i na takového žadatele musí zákonná lhůta dopadnout, ale musí být jinak vyložena.

25. Uvedenému výkladu svědčí nejen systematický výklad § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nýbrž i systematický výklad zákona o pobytu cizinců jako celku. Tento zákon totiž podání žádosti o pobytový titul zpravidla spojuje s určitou lhůtou, v níž musí být žádost podána. Tak v případě dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny dle § 42a zákona o pobytu cizinců musí být žádost v případě dle § 42a odst. 2 téhož zákona podána ve lhůtě 90 dnů. S lhůtou jednoho měsíce je spojeno podání žádosti o modrou kartu (srov. § 42i odst. 3 zákona o pobytu cizinců). I ustanovení § 47 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců spojují podání žádosti o vydání, případně prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (tedy všech pobytových titulů dle oddílu třetího hlavy III části první zákona o pobytu cizinců), jako pobytových titulů k přechodnému pobytu na území ČR, s určitou lhůtou, v níž tato žádost musí být podána (pokud není zvláštními ustanoveními stanoveno jinak). Je tedy zřejmé, že celá právní úprava přechodného pobytu cizince na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu vychází z toho, že žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, případně žádost o prodloužení doby jeho platnosti je třeba podat v určitých lhůtách. Proto i podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU má být podáno v určité lhůtě.
26. Zákonodárce stanovil, kdy tříměsíční lhůta k podání žádosti začne běžet. § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců vztahuje začátek lhůty ke vstupu na území, resp. k uplynutí platnosti oprávnění k pobytu, příp. ke vzniku vazby na občana EU. Ke vzniku takové vazby, je-li již předtím naplněn rodinný vztah zakládající statut rodinného příslušníka, dojde nabytím státního občanství vazební osoby na území. Účel § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců je nutno vnímat v kontextu odst. 1 § 87b tohoto zákona, podle něhož je udělení povolení rodinného příslušníka občana EU k přechodnému pobytu v zásadě vázáno na kumulativní splnění třech podmínek. První podmínka je vázána k osobě žadatele – nesmí jít o občana EU a musí se nacházet na území ČR (na území přicestoval s občanem EU nebo za občanem EU). Druhá podmínka je vázána k vazební osobě žadatele – musí jít o občana EU, který pobývá na území ČR [srov. § 87b odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců]. Třetí podmínka se týká vztahu žadatele a občana EU, který musí naplnit požadavky na něj kladené v § 15a zákona o pobytu cizinců [srov. § 87b odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Uvedeným třem podmínkám odpovídá i zákonem stanovený

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

začátek běhu lhůty k podání žádosti. V případě naplnění kritéria rodinné příslušnosti je klíčovým občanství EU vazební osoby žadatele. Je-li dáno v okamžiku vstupu žadatele na území, je pro začátek běhu lhůty rozhodný vstup žadatele na území. Dojde-li k nabytí občanství EU vazební osoby žadatele až v době, kdy žadatel na území pobývá, je pro začátek běhu lhůty rozhodné nabytí občanství, příp. uplynutí doby platnosti v té době platného oprávnění žadatele k pobytu.

27. Jde-li o případ sporného občanství, pak se nabízí podřadit ho pod případ nabytí občanství a vázat ho na subjektivní vědomost o existenci občanství. Takový výklad nikdy nemůže jít k tíži žadatele - jakmile se o výsledku sporu o občanství vazební osoby žadatel dozví, má tři měsíce na podání žádosti stejně jako každý jiný žadatel. Sporné občanství vazební osoby tedy žadatele nijak nepoškodí a je povinen ve lhůtě tří měsíců (od okamžiku, kdy se o občanství dozví) podat žádost, aniž je v tom vzhledem k jiným žadatelům znevýhodněn.
28. Soud shrnuje, že tříměsíční lhůta k podání žádosti žalobkyni uplynula ve všech třech případech vymezených v § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Tři měsíce od vstupu žalobkyně na území uplynuly dnem 14. 11. 2020. Tři měsíce od nabytí vědomosti žalobkyně o občanství dětí uplynuly dnem 18. 9. 2021. Tři měsíce od uplynutí platnosti pobytového oprávnění žalobkyně uplynuly dnem 12. 2. 2021. Žádná z těchto lhůt, ať by se žalobkyně vztahovala ke kterékoli z nich, neběžela dne 16. 5. 2022, kdy žalobkyně podala svou žádost.
29. Z výše uvedeného vyplývá, že námitka žalobkyně, že se na ni žádná z lhůt uvedených v § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců nemohla vztahovat, byla nedůvodnou. Tento výklad by vedl k tomu, že by cizinec, který sám není občanem EU, a u něhož bylo zjištěno, že je rodinným příslušníkem občana EU až v průběhu jeho pobytu na území, nebyl omezen žádnou lhůtou, v níž by byl povinen podat žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu. To by však bylo v rozporu se smyslem a účelem zakotvení lhůty pro podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU.
30. Účelem lhůty je stanovení časového prostoru pro provedení určitého procesního úkonu, aby byly sníženy dopady nejistoty při uplatňování práv (náleznost Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 545/99). Účelem lhůty pro podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců je stanovit časový rámec, po který je cizinec – rodinný příslušník občana EU oprávněn pobývat na území ČR bez případného pobytového titulu a podat žádost o pobytový titul, aby v určitém čase mohla být na jisto postavena oprávněnost cizincova pobytu na území ČR. I proto se na žalobkyni některá z lhůt dle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců vztahovat musela.
31. Nedůvodným bylo tvrzení žalobkyně, že výklad správních orgánů byl v rozporu s čl. 8 odst. 2 směrnice, neboť bylo proti jejímu smyslu, aby žalobkyně ztratila právo podat žádost o povolení k přechodnému pobytu a toto získat jen proto, že občanství jejich dětí bylo osvědčeno po uplynutí lhůt pro registraci, resp. že z těchto důvodů byl výklad správních orgánů proti smyslu zákona o pobytu cizinců. Správní orgány totiž nevycházely z toho, že by žalobkyně nebyla oprávněna podat žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU a toto povolení získat proto, že státní občanství jejich dětí bylo zjištěno až po uplynutí lhůt k registraci. Naopak vycházely z toho, že určujícím pro počátek běhu lhůty pro podání žádosti byla vědomost žalobkyně, že její dcera je občankou ČR. Pokud by žalobkyně podala žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu ve lhůtě tří měsíců od tohoto okamžiku, nebyla by žalobkynina žádost opožděná. Žalobkyně tak mohla podat žádost v tříměsíční lhůtě od okamžiku, kdy

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

se dozvěděla o tom, že její dcera je státní občankou ČR.

32. Co se týká námitky nepřezkoumatelnosti závěru žalované, že žalobkyni muselo být známo, že její děti usilovaly o získání státního občanství ČR, přisvědčil soud žalobkyni, že žalovaná tento závěr nijak neodůvodnila. To však nevedlo k nezákonnosti či snad nepřezkoumatelnosti jejího rozhodnutí, zakládající důvod pro jeho zrušení. „*Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat*“ (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2022, č. j. 14 A 99/2020-65, publ. pod č. 4388/2022 Sb. NSS, bod 15). Žalovaná sice nezodůvodnila svůj závěr, že žalobkyně měla vědět o tom, že její děti usilovaly o získání českého občanství, nicméně při posouzení okamžiku, kdy se žalobkyně měla dozvědět o tom, že české občanství získaly, vycházela z žalobkyniných tvrzení. Žalobkyně v podané žalobě tvrdila, že se o skutečnosti, že její děti nabyly české státní občanství, dozvěděla dne 18. 6. 2021. Žalovaná z tohoto data vycházela pro určení, kdy se žalobkyni měla rozběhnout lhůta tří měsíců pro podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu. Pokud žalobkyně žádost podala až dne 16. 5. 2022, byla žádost podána po marném uplynutí lhůty k jejímu podání. Vytýkaná nepřezkoumatelnost se tedy netýkala nosných důvodů napadeného rozhodnutí (v určení dne, k němuž se žalobkyně měla dozvědět o tom, že její děti jsou občané ČR, byla žalobkyně s žalovanou ve shodě), a proto nemohla založit důvodnost podané žaloby. Řečeno jinak, rozhodným pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí bylo určení dne, v němž se měla rozběhnout lhůta pro podání žaloby. Proti tomuto určení žalobkyně ničeho nenamítala, naopak tvrdila shodné datum jako správní orgány.

Přiměřenost napadeného rozhodnutí

33. Druhý okruh žalobních námitek, týkající se posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí, soud shledal důvodným. Správní orgány totiž nedostatečně zjistily skutkový stav věci.
34. Žalobkyně v podané žalobě tvrdila, že nevydáním povolení k přechodnému pobytu došlo k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života, neboť v ČR pobývala se svými dětmi, o něž skutečně pečovala, a tyto na žalobkyni byly závislé. Konkrétně poukázala na svou nezletilou dceru, ročník 2011, občanku ČR, která v ČR chodí do školy. V případě vycestování žalobkyně z ČR by se o ni zde neměl kdo postarat a musela by opustit ČR s žalobkyní, stejně jako ukončit zdejší školní docházku. Pokud by nebylo vyhověno žalobkynině žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, byly by žalobkyniny děti nuceny opustit území ČR s žalobkyní. To by bylo v rozporu s jejich právem na volný pohyb osob, plynoucím z unijního občanství. Rovněž by bylo porušeno právo dětí žalobkyně na pobyt na území ČR dle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně rovněž poukázala na to, že správní orgán prvního stupně neprovedl výsledk žalobkyně ani jejích dětí.
35. Správní řízení vedené s žalobkyní bylo řízením o žádosti. V takovém případě leželo důkazní břemeno na žalobkyni (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 6. 2022, č. j. 57 A 12/2022-63, bod 48, a tam citovaná judikatura). Nicméně i řízení založená na dispoziční zásadě jsou ovládána zásadou materiální pravdy dle § 3 správního řádu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2022, č. j. 7 Azs 405/2021-34, bod 15; či ze dne 9. 9. 2022, č. j. 2 Azs 190/2022-26, bod 14). Zákon o pobytu cizinců explicitně nevyžaduje posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v případě o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

příslušníka občana EU z důvodu dle § 87e odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců (srov. § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 87e téhož zákona). Ač zákon o pobytu cizinců výslovně tuto povinnost správních orgánů nezakotvuje, z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že na základě čl. 8 Úmluvy je potřeba se zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života v případech, kdy zákon takové posouzení výslovně nevyžaduje, ale cizinec to namítne. To platí bez ohledu na to, zda jde v konkrétní věci o přechodný, nebo trvalý pobyt, a i přesto, že ve většině případů k nepřiměřenému zásahu nedojde (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2021, č. j. 10 Azs 419/2021-44, bod 10, ze dne 17. 10. 2019, č. j. 9 Azs 230/2019-53, body 17 a 18, nebo ze dne 27. 1. 2021, č. j. 6 Azs 321/2020-41, body 11 a 12, a judikaturu citovanou v obou posledních rozsudcích). Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v případě, kdy zákon o pobytu cizinců explicitně nevyžaduje posouzení přiměřenosti dopadů správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení, je správní orgán povinen zohlednit přiměřenost takovýchto dopadů pouze ke konkrétní námitce účastníka řízení, a to jediné za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publ. pod č. 3990/2020 Sb. NSS, bod 19, či ze dne 4. 5. 2021, č. j. 8 Azs 87/2020-86, bod 20). Nejvyšší správní soud dále v bodě 29 rozsudku ze dne 21. 10. 2020, č. j. 6 Azs 174/2020-42, připomněl, že je úkolem cizince, aby v řízení tvrdil skutečnosti o svých osobních či rodinných vazbách, které mohou být rozhodnutím dotčeny, neboť se jedná o jeho intimní sféru – pokud tak neučiní, správní orgány vycházejí z podkladů obsažených ve správním spisu. V rozsudku ze dne 15. 12. 2021, č. j. 10 Azs 419/2021 – 44, bod 11, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[...] je potřeba respektovat znění a smysl zákona, který stanoví pro získání pobytových oprávnění určité podmínky. NSS proto současně ve své judikatuře dodává, že udělení pobytového oprávnění (tím více trvalého pobytu) v situaci, kdy žadatel nesplňuje základní podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců, nelze odůvodnit „pouhým odkazem“ na ochranu soukromého a rodinného života žadatele (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 320/2019 - 38, body 21-22, ze dne 30. 11. 2020, č. j. 5 Azs 250/2017 - 42, bod 27, ze dne 29. 4. 2021, č. j. 10 Azs 414/2020 - 41, bod 28, ze dne 16. 7. 2021, č. j. 2 Azs 413/2020 - 45, bod 33, a ze dne 8. 11. 2021, č. j. 10 Azs 253/2021 - 51, bod 12). Citovanou judikaturu ale nelze chápat tak, že by v určitých typech věcí nebylo potřeba se posouzením dopadů rozhodnutí vůbec zabývat (čehož se domáhá stěžovatelka a což NSS naznačuje poměrně přísně např. ve věci 5 Azs 250/2017). Tím by NSS zcela popřel jinou „větev“ své judikatury“. Žalobkyně již v průběhu správního řízení namítala, že žije se svými dětmi ve společné domácnosti, o tyto skutečně pečuje a k prokázání těchto tvrzení navrhla provedení svého výsledku a výsledku svých dětí (srov. vyjádření žalobkyně k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 2. 6. 2022). V podaném odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobkyně tuto argumentaci doplnila o tvrzení, že děti žalobkyně na ní jsou závislé, a kdyby žalobkyně byla nucena opustit území ČR, musely by odcestovat s ní, čímž by došlo k nepřiměřenému zásahu do jejich soukromého a rodinného života a práva volného pohybu plynoucího z titulu unijního občanství.

36. Rozsah posuzování přiměřenosti dopadů správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince se v případě, kdy tato povinnost není určena přímo zákonem, odvíjí především od tvrzení cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.

1. 2022, č. j. 3 Azs 206/2020-81, bod 37).

37. Rámec posouzení přiměřenosti dopadů správních rozhodnutí do žalobkynina soukromého a rodinného života byl skutkově vymezen tvrzeními o tom, že žalobkynina nezletilá dcera a její syn, jež oba byli občany ČR, žijí ve společné domácnosti s žalobkyní a tato o ně pečuje, tedy jim vaří, pere jejich oděvy a tráví společně s nimi volný čas. Za účelem prokázání těchto tvrzení žalobkyně navrhla provedení svého výsledku a výsledku dětí. Pokud žalobkyně tuto argumentaci rozhojnila v odvolání o tvrzení o závislosti jejích dětí, nejednalo se o uplatnění nových skutečností, k nimž by žalovaná nemusela přihlédnout ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, neboť vzhledem k tomu, že již v řízení před správním orgánem prvního stupně bylo tvrzeno, že žalobkyně žije se svými dětmi, o něž pečuje, bylo nejméně ve vztahu k žalobkynině nezletilé dceři, narozené v roce 2011, zřejmé, že tato se o sebe nemůže sama zvládnout postarat, a proto musí být na žalobkyni závislá. Nejednalo se tedy o novou skutečnost uplatněnou až v odvolacím řízení.
38. Správní orgán prvního stupně žádný z výsledků neprovedl, což odůvodnil tím, že žalobkyně nepodala žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu ve lhůtě dle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně se ani nijak nezabýval posouzením přiměřenosti dopadů prvoinstančního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
39. Žalovaná tuto přiměřenost posuzovala. Vycházela z toho, že nevydání povolení k pobytu představuje méně závažný zásah do soukromého a rodinného života jednotlivce než zrušení pobytového oprávnění, případně správní vyhoštění. Diskomfort žalobkyně při styku s její dcerou nebyl důvodem pro změnu prvoinstančního rozhodnutí. Žalobkyni nebylo pouze uděleno pobytové oprávnění, o které žádala. Žalobkyně mohla podat žádost o jiné pobytové oprávnění, na jehož základě mohla pobývat na území ČR.
40. V případě dopadů do soukromého a rodinného života je třeba se primárně zabývat důsledky, které negativní správní rozhodnutí má pro cizince, potažmo jak se toto rozhodnutí dotkne nezletilých dětí cizince (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019-33, publ. pod č. 4034/2020 ve Sb. NSS). Pokud by měl cizinec možnost upravit svůj pobyt jiným pobytovým oprávněním, jistě by se tím značně snižovala intenzita dopadu do soukromého a rodinného života cizince, neboť by bylo možné vyjít z toho, že cizinec žádá jen o titul „vyššího“ typu, než kterým by mohl disponovat. V takovém případě je však nezbytné, aby správní orgány svůj závěr o možnosti získat jiné pobytové oprávnění přezkoumatelně odůvodnily zejména tím, o jaké jiné pobytové oprávnění by se u konkrétního cizince mohlo jednat. Bez této klíčové informace nelze považovat odůvodnění správního rozhodnutí, pokud jde o posouzení otázky zásahu do soukromého a rodinného života, za úplné a přezkoumatelné (srov. rozsudek nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2021, č. j. 8 Azs 87/2020-86, bod 23).
41. V případě žalobkyně došlo k právě popsané situaci: Žalovaná svůj závěr o přiměřenosti rozhodnutí odůvodnila mimo jiné tím, že žalobkyně může požádat o jiné pobytové oprávnění a na jeho základě pobývat v ČR. Takový závěr je však nepřezkoumatelný, protože neobsahuje údaj o tom, o jaké konkrétní pobytové oprávnění žalobkyně může požádat. Žalovaná neodkázala na žádné jiné *konkrétní* pobytové oprávnění, o které by žalobkyně mohla požádat, a které by jí mohlo být vydáno.
42. V bodě 21 rozsudku ze dne 25. 9. 2020, č. j. 4 Azs 171/2019-25, Nejvyšší správní soud uvedl: *“Z judikatury ESLP tak zřetelně vyplývá, že je nutno se pečlivě zabývat situací*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nezletilých dětí, v úvahu je nutno brát především věk dítěte, míru závislosti na péči rodičů, relevantní je ale též podle Nejvyššího správního soudu např. míra jejich integrace do společnosti. Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud v naposled odkazovaném rozsudku, „nejlepší zájem dítěte neznamenal, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se lépe žilo ve smluvním státě Úmluvy, nicméně je třeba ho považovat za středobod úvah a přiznat tomuto zájmu rozhodující význam (rozsudek ze dne 14. ledna 2016, Mandet proti Francii, stížnost č. 30955/12, body 56–57, důraz doplněn NSS). Při určení nejlepšího zájmu dítěte státy požívají prostor pro uvážení. Rozpor s článkem 8 Úmluvy nastane za situace, kdy odůvodnění vnitrostátních rozhodnutí jsou nedostatečná a neobsahují posouzení protichůdných zájmů. V takovém případě není dle ESLP přesvědčivě prokázáno, že zásah byl přiměřený sledovanému účelu a byl odůvodněn naléhavou společenskou potřebou (rozsudek ESLP ze dne 21. června 2012, Fernsehgesellschaft SRG proti Švýcarsku, stížnost č. 34124/06, bod 65).“ Lze tak uvést, že pokud může mít rozhodnutí správního orgánu dopady na dítě, a to jak přímo (je-li jeho pobytový status navázán na pobyt cizince), tak nepřímo (s ohledem na intenzitu vazeb dítěte na cizince, jehož povinnost vycestovat by fakticky vynutila změnu pobytu dítěte), musí být z rozhodnutí správního orgánu patrné, že se jeho souladem s nejlepším zájmem dítěte zabýval.“

43. Ač bylo možné přisvědčit žalované, že nevydání povolení k pobytu představuje méně závažný zásah do soukromého a rodinného života jednotlivce než zrušení pobytového oprávnění, případně správní vyhoštění (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2022, č. j. 3 Azs 206/2020-81, bod 34), dospěl soud k závěru, že se správní orgány dostatečně nezabývaly posouzením přiměřenosti dopadů svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích dětí, občanů ČR. Žádný ze správních orgánů se nezabýval tvrzeními o závislosti jejich dětí. Tvrzenou závislost žalobkyniny nezletilé dcery na žalobkyni nebylo možné považovat za *a priori* nemyšlitelnou, když žalobkynina dcera je narozena v roce 2011. Jako dostatečné posouzení individuálních skutkových okolností žalobkynina rodinného a soukromého života nelze hodnotit závěr žalované o *diskomfortu* žalobkyně při realizaci jejího styku s dcerou a synem. Ve správním řízení nebyly provedeny ani žalobkyní navržené výsledky, které by mohly vnést nové významné poznatky do otázky, zda děti žalobkyně byly na žalobkyni skutečně závislé a tato o ně pečovala, jak tvrdila. Tyto výsledky mohly mít následně vliv na posouzení přiměřenosti dopadů správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Odůvodnění jejich neprovedení správním orgánem prvního stupně poukazem na opožděné podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu žalobkyní bylo nedostatečné, neboť jejich provedení mohlo mít význam právě na posouzení přiměřenosti správních rozhodnutí z hlediska jejich dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně. Rozhodné skutečnosti bylo lze zjišťovat různými důkazními prostředky (výsledky, místní šetření, listinné důkazy) nebo správní orgány mohly vyjít z tvrzení žalobkyně. Nesměly je však pominout.
44. Žalovaná v podaném vyjádření k žalobě uvedla, že ve vztahu k žalobkynině dceři má shodná rodičovská práva jako žalobkyně i její otec, A. H.. O tento rozhodovací důvod není napadené rozhodnutí vůbec opřeno. Žalovaná nebyla oprávněna doplňovat rozhodovací důvody napadeného rozhodnutí v podaném vyjádření k žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2022, č. j. 10 As 423/2021-64, bod 28).
45. Důvodným bylo i tvrzení žalobkyně, že žalovaná nezohlednila zájem nezletilé dcery žalobkyně. Z hlediska kategorizaci právních řízení dle jeho dopadů na dítě ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19, se v projednávané věci jednalo o řízení dle čtvrté kategorie. Účelem správního řízení vedeného s žalobkyní nebylo

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

přímo či zprostředkovaně zasáhnout do právního postavení její nezletilé dcery. Správní řízení vedené s žalobkyní mělo na její dceru pouze faktický dopad. Zájem žalobkyniny nezletilé dcery na tom, aby její matka obdržela povolení k přechodnému pobytu, měl být zohledněn jako jeden z vícero zájmů, které bylo třeba zvažovat. Z napadeného rozhodnutí však vůbec není zřejmé, zda a jak byl tento zájem zohledněn. Soud pouze pro úplnost připomíná, že zájem dítěte „není, slovy Evropského soudu pro lidská práva, „trumfovou kartou“, která přebije jakékoliv v konfliktu stojící pravidlo. Rozpor s čl. 8 EÚLP nastane především za situace, kdy odůvodnění vnitrostátního rozhodnutí neobsahuje individuální posouzení protichůdných zájmů včetně nejlepšího zájmu dítěte tak, aby mezi nimi bylo možné dosáhnout spravedlivé rovnováhy“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2022, č. j. 8 Azs 200/2020-74, bod 31).

46. Důvodným naopak nebylo tvrzení žalobkyně, že pokud by její žádosti nebylo vyhověno, byly by i její děti nuceny opustit území ČR a navrátit se s ní do Vietnamu. Napadeným rozhodnutím totiž žalobkyni nebyla uložena povinnost opustit území ČR. V rozsudku ze dne 27. 10. 2021, č. j. 8 Azs 303/2019-49, publ. pod č. 4281/2022 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud, jako vrcholný soudní orgán ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví dle § 12 odst. 1 s. ř. s., totiž dovodil, že stanovení lhůty k vycestování a udělení výjezdního příkazu v kombinaci se zákonným příkazem vycestovat ve stanovené lhůtě z území státu nepředstavují „nucené vycestování“. Výjezdní příkaz totiž opravňuje cizince přechodně pobývat na území ČR po stanovenou dobu, přičemž tento pobyt má směřovat zejména k provedení neodkladných záležitostí a případnému následnému vycestování. Stanovení lhůty k opuštění území státu tak podle Nejvyššího správního soudu není přímým zásahem do práv rodiče a jeho dětí spočívajícím v jeho (jejich) nuceném vycestování z území ČR. Z takového rozhodnutí lze „pouze“ dovodit, že pokud cizinec ve stanovené době nevycestuje a zároveň si svůj pobytový režim neupraví jinak, bude na území ČR pobývat nelegálně. Žalobkyniným dětem není napadeným rozhodnutím nijak bráněno užívat práva volného pohybu osob, plynoucího z unijního občanství, ani jim podle popsání rozsudku Nejvyššího správního soudu není uložena povinnost opustit území ČR, a to ani zprostředkovaně.
47. Správní orgány tak nedostatečně zjistily skutkový stav stran žalobkyní tvrzené závislosti její dcery a syna, ani neprovedly žalobkyní navržené důkazy, z nichž mohly vyplývat rozhodné skutečnosti pro posouzení této otázky. Řízení vedoucí k vydání svých rozhodnutí tak zatížily vadou, když postupovaly v rozporu s § 3 správního řádu. Zároveň vůbec nezohlednily zájem žalobkyniny nezletilé dcery na tom, aby její matka získala povolení k přechodnému pobytu. Vzhledem k tomu, že těmito vadami bylo zatíženo nejen napadené rozhodnutí, ale i rozhodnutí prvoinstanční, zrušil soud výrokem I a II tohoto rozsudku jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí prvoinstanční. V novém řízení budou správní orgány povinny náležitě se zabývat žalobkyninými tvrzeními o závislosti jejich dětí a o péči o ně ze strany žalobkyně. Pokud správní orgány neprovedou žalobkyní navržené důkazy, přezkoumatelně zdůvodní jejich neprovedení. Správní orgány rovněž zohlední nejlepší zájem žalobkyniny nezletilé dcery, příp. podle výsledků dokazování uváží skutečné možnosti žalobkyně pro získání jiného pobytového oprávnění. Soud tímto nijak konkrétně nepředjímá výsledek nového posouzení přiměřenosti správních rozhodnutí správními orgány.
48. Vzhledem k výše uvedenému tak soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu stran rodinných poměrů žalobkyně, týkajících se soužití žalobkyně s jejími dětmi, zejm. nezletilou dcerou,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

a nezohlednění zájmu žalobkyniny nezletilé dcery na tom, aby její matka získala povolení k přechodnému pobytu. Protože bylo totožnou vadou zatíženo i prvoinstanční rozhodnutí, zrušil soud dle § 78 odst. 3 s. ř. s. i toto rozhodnutí. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (srov. § 78 odst. 5 s. ř. s.).

V.

Náklady řízení

49. Výrokem III tohoto rozsudku soud procesně úspěšné žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů řízení proti procesně neúspěšné žalované (srov. § 60 odst. 1 s. ř. s.). Celkové žalobkyní účelně vynaložené náklady řízení ve výši 12 228 Kč sestávaly z odměny advokáta ve výši 6 200 Kč za dva úkony právní služby dle § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“), ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby; za každý z úkonů po 3 100 Kč), dále z dvou paušálních náhrad hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu po 300 Kč (celkem 600 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně byl plátcem DPH, náleží žalobkyni dle § 57 odst. 2 s. ř. s. rovněž 21 % DPH z uvedených částek, tedy 1 428 Kč. Dále žalobkyni náležela náhrada zaplacených soudních poplatků ve výši 3 000 Kč za podání žaloby a ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.
50. Platební místo bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůta ke splnění byla žalované stanovena dle § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. s přihlédnutím k možnostem žalované platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 13. prosince 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.